

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
ГжЗ 154/19
29.12.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Снежане Живковић, председника већа, Милице Аксентијевић и Маје Чогурић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., ..., ..., чији је пуномоћник Борис Богдановић, адвокат из Београда, Теразије 29, против туженог ББ из ..., ..., чији је пуномоћник Александра Ковачевић, адвокат из Београда, Ботићева 12, ради накнаде штете, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду ПЗ 372/17 од 18.04.2019. године, у седници већа одржаној дана 29.12.2021. године донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧАВА СЕ пресуда Вишег суда у Београду ПЗ 372/17 од 18.04.2019. године у ставу првом изреке тако што се обавезује тужени ББ из ..., да тужиоцу АА из ..., на име накнаде нематеријалне штете због повреде части, угледа и права личности, исплати износ од 100.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 18.04.2019. године, као дана пресуђења, до коначне исплате, у року од 8 дана од пријема преписа пресуде, под претњом извршења, док се преко досуђеног износа до траженог износа од 1.000.000,00 динара, за износ од још 900.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 14.12.2012. године до исплате, као и за исплату законске затезне камате на досуђени износ од 100.000,00 динара почев од 14.12.2012. године, као дана подношења тужбе, до 17.04.2019. године, тужбени захтев тужиоца **ОДБИЈА**, као неоснован.

ПРЕИНАЧАВА СЕ решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу другом изреке пресуде Вишег суда у Београду ПЗ 372/17 од 18.04.2019. године тако што се обавезује тужени ББ да тужиоцу АА, на име трошкова парничног поступка, исплати износ од 113.800,00 динара, са законском затезном каматом почев од наступања услова за извршење одлуке, до коначне исплате, у року од 8 дана од дана пријема пресуде.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду ПЗ 372/17 од 18.04.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражено да суд обавезе туженог да тужиоцу, на име накнаде нематеријалне штете због повреде части, угледа и права личности, исплати износ од 1.000.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 14.12.2012.године, као дана подношења тужбе, па до исплате, као неоснован. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом, на име трошкова парничног поступка, исплати износ од 161.625,00 динара, са законском затезном каматом почев од извршности па до исплате.

Против наведене пресуде тужилац је благовремено изјавио жалбу због битне повреде одредаба парничног поступка, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због погрешне примене материјалног права. Жалбене разлоге је образложио и жалбене предлоге изнео.

Тужени је доставио одговор на жалбу тужиоца. Трошкове другостепеног поступка је опредељено тражио.

Испитујући првостепену пресуду у смислу одредаба члана 386. Закона о парничном поступку - ЗПП ("Службени гласник РС", бр.72/11, са изменама и допунама), Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба тужиоца делимично основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачке 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности, због којих би се побијана пресуда морала укинути, нити је учињена битна повреда одредаба парничног поступка прописана тачком 12.истог члана, на коју се жалбом тужиоца неосновано указује. Супротно наводима жалбе, изрека пресуде је разумљива, не противречни сама себи као ни разлозима који су у образложењу пресуде дати о свим битним чињеницама, који су јасни и непротивречни, а о битним чињеницама не постоји противречност ни између онога што је у разлозима пресуде наведено о садржини изведених доказа и самих тих доказа, па пресуда нема недостатака због којих се не може испитати.

Према утврђеном чињеничном стању, дана ... године у дневном листу "Блиц" објављен је текст под насловом "...". Наведени текст је објављен у форми интервјуа који је тужени дао новинару "Блица" ВВ и то као новинар и као ... надзорног одбора Музеја савремене уметности о довођењу људи од стране Владе у музеј. У оквиру текста извдојен је поднаслов "АА се ценкао са ГГ" испод кога је на питање "Ко су људи које оцењује као медијске криминалце?" тужени навео: "Има их доста и псеудомедија и псеудоновинара који своје услуге бедно нуде моћним газдама. Али права метафора ових теза је ... дневних псеудоновина Информер. Тај човек данас суди медијима у Србији, плује по телевизији Б92, напада Инсајдер и његове новинаре – најбоље новинаре у земљи, а при том је покушао да украде име Инсајдер за своју псеудоновину. Напада и друге медије, заправо најпрофесионалније и најбоље у Србији. Ради се о

човеку који је пред убиство ДД, телефоном, разговарао и преговарао са ЂЂ о томе колико ће овај платити за сваки текст који напише и објави против ДД. Послодавац му је дакле био вођа земунског клана. На телефонској тезги су биле цифре: 1.000,00 евра, 1.500,00 евра. Ови разговори снимани су тајно, у склопу истраге о "земунском клану". Снимке тих прислушких разговора чуло је више људи из тадашњег државног врха, тужилаштва и полиције. Неки од њих су и данас у државним органима. Тај човек је касније, као колумниста "Преса" био у служби ЂЂ, тадашњег и садашњем власника те новине. О томе како лако мења газде можда треба да размисле његови данашњи послодавци." Дана .. године у дневном листу "Блиц" објављени су демантији туженог означени као отворено писмо познатог новинара са насловом "... " у коме су садржани наводи туженог: "као озбиљан новинар никада не бих јавно саопштио нешто у шта нисам сигуран или што не потиче од нај кредибилнијих могућих извора у држави", као и : "никада и нигде нисам тврдио да је АА учествовао у организацији убиства ДД".

Републичко јавно тужилаштво не располаже информацијом да постоје снимци телефонских разговора тужиоца и ЂЂ и ЕЕ. Током рада у акцији "Сабља", а у вези са убиством ... ДД, као и другим проверама везаним за чланове организоване криминалне групе "земунски клан", УКП МУП-а није располагала, нити располаже сазнањима да је било контакта и телефонских комуникација између АА, ЂЂ, као и осталих припадника "земунског клана". Решењем Министарства културе и јавног информисања 651-01-131/2003-10 од 18.03.2003. године, забрањено је растурање и објављивање у електронском или другом облику листа "Национал" бр. ... од ... године, због објављивања више текстова у којима се говори о разлозима за проглашавање ванредног стања и примени мера у време ванредног стања, а тим решењем су изречене и управне мере издавачу и директору и главном и одговорном уреднику "Национала", а привремено је забрањено издавање и штампање, као и објављивање у електронском и другом облику листа "Национал".

Из исказа тужиоца и туженог, саслушаних као парничних странака, и исказа сведока ЖЖ и ЗЗ, којима је суд поверовао изузев исказу тужиоца у делу у коме је навео да је због предметног чланка због тога што је назван убицом имао велике проблеме и да је то што је означен "убицом" изазвало бурну реакцију у његовом окружењу, утврдио да је тужилац новинар, да му је због објављивања предметног чланка било веома тешко, а да га тужени пре објављивања чланка није позвао и питао да ли су наводи чланка тачни, те да се након објављивања спорног текста обраћао Републичком тужиоцу и специјалном тужиоцу, као и другим државним органима МУП, БИА и др. о томе да ли постоји извештај о било каквом контакту између њега и убица ДД, о чему је добио усмени одговор, а писмени је приложио као доказ. Тужени је пре објављивања спорног интервјуа добио информацију да су новинари листа "Национал" водили кампању против тадашњег ... ДД коју је финансирао "земунски клан". ИИ комисија је водила поступак одмах после убиства ДД и прибавила доказе и документе и предмете и сачинила ИИ извештај. Овај извор је исту информацију саопштио и сведоцима ЖЖ, пред другим представником Министарства правде током снимања прилога за Б92, а ову информацију је исти извор саопштио пред ЗЗ у другој прилици. ЗЗ је посебно интересовала та тема јер је прибављала податке за емисију за улогу медија и медијску кампању против ДД. Тужени се није бавио улогом "Национала" и тужиоца, али је тај податак рекао у "Блицу". Тужени никада није тврдио да је тужилац део завере и члан "земунског клана" и да је као такав учествовао у убиству премијера, нити је било где

дао такву изјаву, због чега је лично упутио и отворено писмо "Блицу" у виду деманта од ... године. Тужени је имао снажне разлоге да верује да је "Национал" учествовао у плаћеној кампањи против ДД, као и тужилац. Ово из разлога што је "Национал", у коме је тужилац био заменик главног и одговорног уредника, био је забрањен у акцији "Сабља", јер је утврђено да је водио кампању против премијера, а коју је финансирао "земунски клан". Имао је основа да верује у овакве информације и с обзиром на цитат из књиге ЈЈ "Атентат на ДД", у којој се ЈЈ позива на тврдње КК да је ЛЛ, главни уредник "Национала", у директном разговору са ДД рекао да су добили 50.000,00 евра да би објављивали писма ЉЉ, која је писао "земунски клан", а не она, а такође аутор књиге "...". ММ је дао детаљно анализу свих текстова који су објављивани у периоду пре убиства премијера, из којих се јасно види како је вођена кампања против ДД, где је наведено да се "Национал" посебно истицао у нападима на ДД и да је у том периоду објавио 146 негативних текстова о ДД који су потписани иницијалима НН. Тужени није имао ни један снажан разлог да сумња у кредибилитет свог извора, тим пре што је тај извор исте информације дао двојици његових колега. Те информације, према мишљењу туженог, извиру из докумената, доказа и предмета по којима је радила ИИ комисија, а оне су и данас државна тајна. Сведок ЖЖ је у два наврата на разговорима са високим државним службеницима био присутан када су му та лица рекла да су слушали снимак телефонског разговора АА - туженог и ЂЂ у коме је тужени рекао "ево написао сам како си тражио, дао си ми толико, а обећао толико пара". Наведени разговор снимљен је као доказ у оквиру ИИ извештаја, али тај доказ није коришћен у судском процесу јер није легално прибављен, односно за њега није била прибављена наредба. Садржина интервјуа туженог је један од тих разговора. Десет година уназад причало се о томе да је АА писао наручене текстове, али о томе није било доказа о конкретним информацијама, а сведок је посредно сазнао, с обзиром на то да му је то препричано. Сведок није проверавао тачност информације која му је препричана код других извора, јер се он бавио неким другим стварима, а иначе би за ту информацију тражио потврду још код неких извора, не по сваку цену. Истакао је да су три извора у принципу начин рада. Није се бавио темом АА и његове повезаности са "земунским кланом", али је у новинарским круговима та информација сматрана тачном. Сведок ЗЗ је изјавила да су постојали извори који су тврдили да постоје транскрипти разговора између ЂЂ и тужиоца. Те информације долазиле су из државног врха, а они те транскрипте нису чули нити проверавали, нити су дошли до конкретног доказа да би то објавили, с обзиром на то да је њихов принцип рада такав да све мора да буде поткрепљено доказима. У тим разговорима било је речи о томе да су припадници "земунског клана" наручивали тестове од АА, али и од других новинара, као на пример ЛЛ, ... "Национала". Сведок је за информације о транскриптим чула и раније, а не само 2012. године, а када је тужени дао интервју 2012. године помислила је да је то нешто ново и питала га је да ли има нешто конкретно, а он је тада рекао податке, и ко је извор за те податке што се поклопило са њеним извором.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да је тужени дао предметни интервју о стању у медијима у Србији и да су у њему изнети вредносни судови туженог о тужиоцу, да је медијски криминалац, да се ради о псеудоновинару, да је реч о човеку који суди медијима у Србији, пљује по најбољим истраживачким новинарима у земљи, да је реч о новинару који своје услуге нуди онима који то хоће да плате, али и чињенични наводи туженог о наводном поступању тужиоца у периоду пре убиства ... ДД, којим наводима су поткрепљени вредносни судови

туженог. Тужени се као ... надзорног одбора музеја Савремене уметности, а затим и као новинар, бавио широм темом кадровских промена, па и промена до којих је дошло у медијима и изнео свој вредносни суд, своје мишљење о стању у медијској сфери, коју је оценио као псеудоновинарство, из разлога што се по његовом мишљењу не бави непристрасним извештавањем, већ нуђењем услуга газдама, па је, износећи свој вредносни суд, као део својих навода о тужиоцу, изнео и информацију коју је сматрао тачном. У погледу изнетих чињеничних навода, тужени је у време давања интервјуа имао сазнање да је информација коју износи садржана у документима који су означени као државна тајна, али је веровао у кредибилност извора од којег је ову информацију и прибавио и из тог разлога је изнео у јавност, а имајући у виду и друге околности случаја и сазнања које имао у погледу листа "Национал", које се тичу забране овог листа, али и наводе из књиге "...", због чега је имао сасвим довољно разлога да верује да су подаци које је изнео тачни. Тужилац је у периоду када су у листу "Национал" објављивани негативни текстови о ДД, био новинар тог листа, а извор информација је очигледно био кредибилан јер се радило о високом државном службенику, због чега је и вероватноћа тачности те информације била висока. Полазећи од одредбе чана 10. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, првостепени суд је закључио да нису испуњени услови за одговорност туженог за накнаду нематеријалне штете тужиоца због повреде части и угледа, сматрајући да због тога што се изражавање мишљења туженог односи на стање у друштву и медијима као битној сфери друштвеног живота, да је тужени имао право да изложи своје мишљење и да шири такву примљену информацију, чак иако је било сумње да је та информација истинита, с обзиром на то да је реч о питању од јавног интереса. По оцени првостепеног суда, указивање туженог на проблеме у сфери медија и новинарства, односно његов вредносни суд о поступању тужиоца као персонификацији и метафори пристрасног новинарства, не сме бити ограничено обавезом да непобитим и несумљивим доказима покрепи информације које је изнео. Изношење информација је, према мишљењу првостепеног суда, било оправдано иако тужени није имао могућност да потврди њену истинитост, а све околности конкретног случаја указују на то да је тужени имао разлога да верује у истинитост информација. Приликом одлучивања првостепени суд је имао у виду да је слобода изражавања и изношење сопственог мишљења ограничена правима других, у конкретном случају правом тужиоца да заштити своје углед и част, међутим, оценио је да у конкретном случају изношењем навода у предметном интервјуу у контексту критике постојећег стања у медијима, та равнотежа није поремећена у тој мери која би оправдавала досуђивање накнаде тужиоцу. Првостепени суд је закључио да претрпљени душевни болови тужиоца због изјаве туженог, имајући у виду непостојање поремећаја равнотеже између два заштићена правна интереса, као и чињеницу да тужилац није означен као убица, не могу оправдавати досуђивање накнаде штете прописане одредбом члана 200. Закона о облигационим односима - ЗОО. Тужилац је, при томе, као вршилац новинарског позива и јавна личност, био дужан да трпи већи степен изложености критици, чак и ако су у оквиру те критике изнете информације које сматра неистинитим, а тужилац је морао имати виши праг толеранције у погледу истинитости и проверљивости изнетих чињеница од прага толеранције просечних особа у односу на пажњу медија и критику медија и када она није добронамерна.

По мишљењу другостепеног суда, оваква одлука се не може сматрати правилном јер је првостепени суд на чињенично стање које је, супротно наводима жалбе тужиоца,

поузвано и потпуно утврдио правилном оценом изведних доказа у смислу одредбе члана 8. ЗПП, неправилно применио материјално право и то одредбе члана 10. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода и члана 200. ЗОО, на које се позвао образлажући своју одлуку којом је одбио тужбени захтев тужиоца као неоснован.

Слобода изражавања, како је прописана чланом 10. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, подразумева да на њу свако има право, што укључује и слободу поседовања сопственог мишљења, примање и саопштавање информација и идеја без мешања јавне власти и без обзира на границе. Међутим, пошто коришћење ових слобода повлачи за собом дужности и одговорности, оно се може подвргнути формалностима, условима, ограничењима или казнама прописаним законом и неопходним у демократском друштву у интересу националне безбедности, територијалног интегритета или јавне безбедности, ради спречавања нереда или криминала, заштите здравља или морала, заштите угледа или права других, спречавања откривања обавештења добијених у поверењу, или ради очувања ауторитета и непристрасности судства. Слобода мишљења и изражавања је инкорпорисана и у важећи Устав Републике Србије, па је чланом 46. Устава прописано да се јемчи слобода мишљења и изражавања, као и слобода да се говором, писањем, сликом или на други начин траже, примају и шире обавештења и идеје, при чему се слобода изражавања може законом ограничити, ако је то неопходно ради заштите права и угледа других, чувања ауторитета и непристрасности суда и заштите јавног здравља, морала демократског друштва и националне безбедности Републике Србије.

Имајући у виду цитиране одредбе, произлази да слобода изражавања није апсолутна и да подразумева одређени степен одговорности и дужности. Та слобода је релативна, јер може бити ограничена легитимним циљевима у које, поред осталих, спада и заштита права и угледа других лица. Приликом утврђивања да ли је изношење у јавности неке информације којом се повређује достојанство личности правно дозвољено, мора се водити рачуна о правичној равнотежи која се мора успоставити између интереса појединца који износи информације и интереса појединца на заштиту достојанства личности. Стога се право на поштовање части и угледа ставља у корелацију са правом на слободу изражавања, те се у случају конкуренције слободе мишљења и права на изношење мишљења, са једне стране, те права на част и углед, са друге стране, у сваком појединачном случају врши пажљива оцена на основу које се даје превага, а самим тим и судска заштита, једном или другом праву.

У конкретном случају је, по мишљењу овог суда, првостепени неправилно оценио да предметна равнотежа није нарушена на штету части и угледа појединца, тужиоца у овој парници. Наиме, наводи туженог изнети у предметном интервјуу да је тужилац пред убиство ДД телефоном разговарао и преговарао са ТЂ о томе колико ће он платити за сваки текст који тужилац напише и објави против ДД, као и да му је послодавац био вођа "земунског клана", представљају изричите чињеничне тврдње и информације чија истинитост подлеже провери. Тужени, с обзиром на озбиљност изнетих навода којима је, супротно закључку првостепеног суда, означен као сарадник "земунског клана", криминалне организације против које је вођен и правноснажно окончан велики број кривичних поступака, је био дужан да приликом саопштавања таквих информација буде нарочито опрезан и да у јавност не износи информације у

чију истинитост није био сигуран, а по мишљењу овог суда, супротно закључку првостепеног суда, тужени није имао довољно оправданих разлога да верује да су подаци које је о тужиоцу изнео тачни. Ово из разлога што из исказа саслушаних сведока ЖЖ и ЗЗ, који су, као и тужени, по занимању новинари, произлази да се радило о непровереним и посредним информацијама, о којима се и раније говорило у одређеним, пре свега новинарским круговима, али без одговарајућих доказа о њиховој истинитости, као и да се ради о извору информација који у недостатку других доказа, односно без поткрепљивања другим изворима информација, не би давао довољно основа да се такве информације изнесу у јавност. У конкретном случају, позивање туженог на неименоване државне функционере као извор информација, као и друге посредне изворе као што су цитат из књиге ЈЈ "...” и књигу "...” аутора ММ, по оцени овог суда, није давало довољно основа за уверење туженог да је оно што износи, односно проноси у јавности истинито, а због чега би била искључена грађанскоправна одговорност туженог. Супротно томе, одговорност туженог у конкретном случају заснива се на његовој непажњи у смислу одредбе члана 158. ЗОО, с обзиром на то да је знао, односно могао знати да износи непроверене и посредне информације и да таквим наводима о тужиоцу може повредити његове част и углед, па је без обзира на могућност такве повреде права тужиоца пристао на изношење тих информација. На непажњу туженог посебно указује и то што би се у идентичној ситуацији, имајући у виду све околности случаја, а нарочито озбиљност изнетих тврдњи, друга лица сличног положаја као и тужени, са којима се тужени може упоредити, а то су сведоци ЗЗ и ЖЖ, у недостатку других доказа о истинитости информација, уздржала од изношења информација о тужиоцу. Супротно закључку првостепеног суда, по оцени овог суда, тужени није имао право да шири тако примљену информацију у случају сумње у њену истинитост. У случају сумње, по мишљењу овог суда, тужени је био дужан да се уздржи од изношења у медијима категоричке тврдње да је тужилац човек који је пред убиство ДД телефоном разговарао и преговарао са ЋЋ о томе колико ће платити за текст који напише и објави против ДД, као и да му је послодавац био вођа "земунског клана", чиме се код просечног читаоца ствара уверење о тужиоцу као о сараднику те криминалне организације, а у сваком случају као о плаћеном новинару, чиме се, поред личног, вређа част и професионални углед тужиоца. У конкретном случају је, по оцени овог суда, дошло до прекомерног и непримереног коришћења слободе изражавања на штету заштићених личних добара тужиоца, због чега су испуњени услови да тужени тужиоцу накнади нематеријалну штету због душевних болова које тужилац, имајући у виду садржину предметних информација, трпи због повреде части и угледа. При томе, мишљење овог суда, а супротно оцени првостепеног суда, је да тужилац без обзира на то што је јавна личност није био дужан да трпи изношење неистинитих и непроверених информација о својој личности којима се повређују његову част и углед.

Чланом 200. ЗОО прописано је, између осталог, да ће за претрпљене душевне болове због повреде угледа, части, слободе или права личности, суд досудити правичну новчану накнаду независно од накнаде материјалне штете, као и у њеном одсуству, ако нађе да околности случаја то оправдавају (став 1.). Приликом одлучивања о накнади нематеријалне штете суд ће водити рачуна о значају повређеног добра и циљу коме служи та накнада, као и да се њоме не погодује тежњама које нису спојиве са њеном природом и друштвеном сврхом (2.). Част се дефинише као субјективна категорија и мишљење које човек има о себи као припаднику одређене друштвене средине или групе чију вредност је прихватио, а углед представља мишљење које има средина,

односно јавно мњење о личности, и она је објективна категорија. У случају повреде части и угледа, право на накнаду нематеријалне штете по том основу може бити остварено уколико је повреда проузроковала душевне болове који оправдавају досуђивање правичне новчане сатисфакције. Другим речима, новчана накнада нематеријалне штете припада лицу које је због повреде осећаја части и друштвеног угледа претрпело психичке болове одређеног интензитета и трајања. У конкретном случају, супротно оцени првостепеног суда, претрпљени душевни болови тужиоца због повреде части и угледа оправдавају досуђивање новчане накнаде нематеријалне штете. Одлучујући о висини правичне новчане накнаде, другостепени суд је у смислу одредбе члана 200. ЗОО, имао у виду све околности конкретног случаја и оценио, сходно члану 232. ЗПП, да износ од 100.000,00 динара представља примерену правичну новчану накнаду и адекватну сатисфакцију тужиоцу за претрпљене душевне болове, док виши износ не би одговарао значају повређеног добра и циљу коме служи накнада, а таквом већом накнадом би се поговорило тежњама које нису спојиве са њеном природом и друштвеном сврхом, због чега је преко досуђеног износа до тражених 1.000.000,00 динара, за износ од још 900.000,00 динара, са траженом законском затезном каматом, тужбени захтев тужиоца одбио као неоснован. На досуђени износ накнаде тужиоцу је, применом одредбе члана 277. ЗОО, досуђена законска затезна камата почев од дана доношења првостепене пресуде 18.04.2019. године, на који дан је утврђена висина нематеријалне штете према критеријумима и вредности новца, до коначне исплате, због чега је за период од 14.12.2012. године, као дана подношења тужбе, до 17.04.2019. године, захтев тужиоца за исплату законске затезне камате на досуђени износ накнаде одбијен као неоснован.

Из наведених разлога, Апелациони суд у Београду је применом одредбе члана 394. тачка 4. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке ове пресуде.

Како је преиначена одлука о главној ствари, применом одредаба чланова 150, 153. и 154. у вези са чланом 165. ЗПП, преиначена је одлука о трошковима поступка садржана у ставу другом изреке побиијане пресуде. Тужиоцу који је делимично успео у спору, сразмерно успеху, припадају трошкови целог поступка и то за састав тужбе у износу од 6.000,00 динара, за приступ на 7 одржаних рочишта у износу од по 7.500,00 динара и на 7 неодржаних рочишта у износу од 4.500,00 динара, за састав жалбе у износу од 12.000,00 динара и за таксу за тужбу и првостепену пресуду у износу од по 5.900,00 динара, а одмерени су применом Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката важеће у време пресуђења и важеће Таксене тарифе.

Из изнетих разлога, применом одредбе члана 401. тачка 3. ЗПП одлучено је као у ставу другом изреке ове пресуде.

Како одговор на жалбу не представља обавезну парничну радњу у смислу одредбе члана 380. став 1. ЗПП, то трошкови за састав одговора на жалбу нису били нужни и потребни за вођење ове парнице, па тужиоцу не припада накнада трошкова другостепеног поступка, због чега је применом одредбе члана 165. у вези са члановима 153. и 154. ЗПП одлучено као у ставу трећем изреке ове пресуде.

**Председник већа-судија
Снежана Живковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић